

Lletres originals del disc "Avions"

Autor: Marc Parrot

Radioafeccionat

Sempre tancat
no surt mai de casa
però està informat
de tot el que passa
a l'altra banda del món.

Pels filaments i per les antenes
la seva veu per tot el planeta
té projecció al més enllà.

El meu veí sent cants de sirena
sons submarins d'altres freqüències
fuig de la llum i el món se li ha anat esquerdant

Té una paraula per cada lletra
codis secrets, portes estretes
no vol sentir res aprop.

Té arxivadors sense nom ni data
té al cap racons on no corre l'aire
ja no té terra ni peus.

S'ha quedat sol, distorsionat, desintonitzat.

Ulleres per veure-hi malament

Per no veure la evidència
i no perdre la paciència
per rendir-me a la incertesa
dels meus ulls desorientats.

Per veure-hi de massa aprop
per veure-hi doble amb el cor
per omplir-me el cap de fum
i de la vida fer un resum.

Vull ulleres irreal
vull ulleres demencials
ulleres per veure-hi malament
ulleres per no sortir corrents.
Vull quatre ulls com ulls de bou
vull quatre ulls per ulls com plats
un caleidoscopi a la foscor
un cul de got revelador.

Per un paisatge emboirat
per no veure el forat
per no haver de prendre mides
ni llegir lletra petita.

Els vidres sempre entel.lats
ben escardats i ratllats
per poder actuar com cal
per poder seguir malalt.

Sóc la pedra

Sóc la pedra que el vent ha desgastat
sóc la pedra que l'aigua ha foradat
la pedra que ha trencat altres pedres
sota el pes d'un peu distret.

Sóc la pedra que la pluja fa pujar de to
la pedra a la sabata d'un cabró
la pedra que ha fet traus al cap dels nens
una pedra sobre el rail del tren.

Sóc la pedra que d'aprop canvia de color
la que en mans de l'enemic fa por
un tros de roca, una pedrota qualsevol
al mig d'un camp de futbol.

Una pedra per si algú es vol fer una sopa
una pedra que al teu cor ja no s'apropa.

Sóc la pedra que ressona dins del pou
que no vol ressignar-se a viure entre la pols
sóc la pedra que ha de caure amb tot el pes
per fer un forat al no res.

Faig llenya

Jo no volia ser com sóc,
jo no volia perdre-ho tot,
jo no volia destrossar el teu cor.
Jo no volia fer-me gran,
jo no volia créixer tant,
jo no volia fer-me l'important.
Només volia demostrar els meus sentiments,
només volia no haver d'ensenyar les dents.
Jo no tenia bons records,
jo no tenia bona sort,
jo no tenia el mapa del tresor.
Jo no tenia els elements per netejar els meus pensaments,
jo no tenia bons pressentiments.

Però ara tinc entre les mans una destrat,
una serra i una pedra d'esmolat
i ara faig llenya, faig llenya,
vaig fent llenya al meu voltant
per no haver d'entendre res, per no haver de preguntar,
faig llenya.

Jo no esperava cops de puny,
jo no esperava traus i punts,
jo no esperava tanta sorra als ulls.
Jo no volia veure-hi tant,
jo no volia ser un estrany,
jo no volia viure de l'engany.
Només volia demostrar els meus sentiments,
només volia no haver d'ensenyar les dents.
Sense mostrar gota de penediment
vaig xerricant de soca-rel els pensaments intel·ligents.

Bé negre

Sóc alienígena extraterrestre,
sóc un bé negre que no té ramat,
sóc habitant de l'univers campestre,
dos petaners són els meus guies interestel·lars.
Seguint esteles de cargol treu banya
he anat perdent-me per camins d'argent,
però sempre amunt, de cara a la muntanya,
buscant fer el cim d'un pic inexistent.

Vaig llençant missatges per si algú els rep i els vol
i vaig seguint els rastres
que em porten a altres mons.

Lluny del sud i lluny del nord,
lluny de l'òrbita global,
lluny dels marges racionals,
d'un camí que vaig fent sol.

Vaig albirant sobre l'estratosfera
meteorits que em creuaran el cor,
recollint llamps per anar sembrant tempestes
i omplir-me l'esperit de trons.

Mis botas

Mis botas mágicas pisando caracoles
No se paran a pensar en las pequeñas flores
Se agarran bien al suelo sobre un mundo que resbala
Resbalan por el mundo sobre un suelo que me atrapa

Mis botas comen barro, comen hierba y comen piedras
Van camino de la luz ¡qué se aparten las tinieblas!
Me llevan por senderos que no habría imaginado
Incluso han intentado ir cada una por su lado

Mis botas cruzarán la cuerda floja
Mis botas saben más que mis pies idiotas
A veces me hacen sonreír
Mis botas no andan para mí

Mis botas duermen justo al lado de mi cama
No tienen pesadillas, no sueñan nada
No piensan que sus suelas dejan huella en mi pasado
Descubren la belleza de un camino equivocado

No me llevan nunca por donde yo creo que hay que ir
Siempre escogen el camino más difícil de seguir
Dejan a través del tiempo una estela singular
Que no puedo predecir, ni tan siquiera imaginar
Pero me ayudan a escapar

Rompecabezas

Hoy he buscado en los armarios
Trozos de mi corazón
Que se rompieron hace años
Contra un muro de razón
He descubierto algunos sueños
Que flotaban sobre el mar
Igual que náufragos de un tiempo
Al que no puedo regresar

Este es mi rompecabezas al que le faltan piezas
Algunas de ellas se han perdido
Las otras nunca he sabido donde ponerlas

Voy andando sobre mis huellas,
Voy camino a donde he llegado
Persiguiendo recuerdos que olvidé
Voy tirando de mis engaños
Comodines de un juego extraño
En el puzle que no terminaré

He regresado a mi pasado
En busca de una pieza más
Que me encajara en el vacío
Que ahora llena mi ansiedad
Hoy ordenando fotos viejas
He llegado a comprender
Que he vuelto al cruce de caminos
Que partió mi vida en cien

Dos maletas

Cerraduras que no tienen puerta,
llaves que prueban pero no entran,
candados cerrados que nunca más volverán a cerrar.

Bombas que no han explotado,
mi mano, mi brazo y mi pie escayolados,
pañuelos que el viento, el calor y el silencio intentaron secar.

Un cuchillo de pescado,
un par de caramelos chupados,
un bigote postizo de segunda mano.

Cuerdas viejas de un piano,
una chincheta en el zapato,
un murciélago que flota en un bote de aguarrás.

Tengo dos maletas llenas de cosas que no valen nada,
dos maletas que voy arrastrando y no puedo soltarlas.

Un adorno navideño,
tres medallas y un trofeo,
mi canica campeona, la postal de Barcelona.

Un sombrero tirolés,
un rey sin tablero de ajedrez,
unas gafas de buzo, una lata de sopa, una flor de papel.

Tengo dos maletas llenas de cosas que no valen nada,
dos maletas que voy arrastrando y no puedo soltarlas.

Rayos, truenos y centellas,
piedra, papel o tijera,
cuarzo, mica y feldespato,
todo cabe en mis maletas.

Tesoro de chatarra

Tuerzo dedos, muerdo hierro,
con los pies apago fuego,
voy desenterrando huesos,
rompo todos los espejos.
Mis puñales afilados
cortan piedras y cristales,
disparando a las farolas
lucen mis pistolas.

Agarrado a un clavo ardiendo
guardo lo que ya no tengo.
Cabalgando sobre un mulo
voy atravesando muros
con bigote y con sombrero
y mi disfraz de mosquetero
mi varita mágica
mi espada y mi antifaz.

Buscaba el cielo sobre los tejados,
buscaba el cielo pero el diablo me encontró.

Y le abrí las puertas de mi corazón,
le brindé con ilusión todo mi amor...
luego le pedí perdón.

Tengo cajas de herramientas,
tengo ruedas y tornillos,
tengo clavos oxidados
y un rosario de colmillos.
Con mi escarpia y mi martillo
voy forjando a mi manera
mi tesoro de chatarra,
mi mundo de desván.

Als núvols

Als núvols, jo hi faig el salt mortal, la
tombarella i el pardal.

Als núvols, tot és blanc i jo hi faig d'angelet
i d'esquimal.

Als núvols, sóc un infiltrat que ha entrat en
el regne dels cels sense haver estat jutjat.

Als núvols, com un arbre arrencat, no hi
faig cap fruit ni tinc arrels, però tampoc no
hi faig cap mal.

Als núvols amb el temps i una canya puc
esperar que es moguin les muntanyes,
somialt truites i mirant les musaranyes
mentre a baix cau pedregada.

Als núvols, no se m'hi ha perdut res, però
com que res no he de trobar tampoc no em
cal buscar.

Als núvols, sense res per pensar, al meu
cervell espès no queda res per cavil·lar.

Els núvols no són pols ni són fum, són
camps de cotó fluix on el record va a
oblidar
que als núvols no m'he de guanyar el pa,
en qualsevol moment pot començar a
ploure manà.

Però el vent ha anat bufant
i els núvols escampant,
m'ho ha dit el Sol cantant,
dels núvols no es baixa, dels núvols es cau.

No m'estiris del fil

No m'estiris del fil que em fas mal,
no em recordis que estic descosit,
que no veus que el meu cor estripat no ha trobat el seu lloc al meu pit?
No és que vulgui amagar cap secret,
però que em vegis desfet tampoc no vull,
no m'estiris del fil que ja és tard,
ja he provat a ser com sóc i no m'ha funcionat.

Mira'm, sóc tot el que tu t'imagines
i si en vols saber més somia'm,
que serè com m'has somiat.
Toca'm entre la pell i la roba,
com esborrant de la sorra
les petjades que ha deixat
tant d'amor espatllat.

No m'estiris del fil que em fas mal,
no em recordis que estic descosit,
que no veus que estirant i estirant només fas aquest nus més tupit?
No és que vulgui oblidar els meus records,
no és que vulgui canviar el meu destí,
no m'estiris del fil que ja és tard,
ja he trobat el valor, no em fa por ser covard.

Escombrant cap a casa

Escombrant cap a casa de fora endins
tu sempre ho has fet així
jo et poso l'aigua i et poso el vi
t'empenyo fort cap a mi.

T'espanto les mosques i et guio a les fosques
et dono una mà quan només et volia donar un dit.

Com un vici del destí
que ens vol esculpir
ens vol fer rodons,
mantes, llençols, cobrellits i cortines
atrinxerats contra la son.

Tancar la finestra per fer una gran festa
i brillar com els ulls d'un bon gos
per riure i plorar , per beure i menjar
nets ens tornem a embrutar.

Res que es pugui amidar,
que es pugui comptar
que es deixi agafar
tot en perill d'existir
a punt de volar
res que es pugui quedar.

Tancar la finestra per fer una gran festa
i brillar com els ulls d'un bon gos
desfer-me en engrunes, cremar com espurnes
donar-te una mà quan només et volia donar un dit.

Avions

Tot el blanc de la paret,
una pluja al desert,
un núvol sol al cel

El misteri transparent,
d'un pot buit de caramels
que parla del no res
fa mal sense voler

Un escull contra el que sec
una idea de bomber
un diari mentider

Una porta sense pany
un oblit de tant en tant
tot el que he imaginat
ho tinc però no es per tant

Batecs que m'han fet perdre el ritme,
silenci que encomana el riure
forats per els que hi ha passat el vent

Tot el que s'ha dut l'escombra
aquesta capsa a la meva ombra
fotos que em van fer sense voler

No, jo no vull dir res
tan sols donar-te papers

per si vols fer avions,
per si vols guixar-hi més

Tot el que ja he malgastat
tot el que se m'ha escapat
tot el que no he guardat

El que he fet sense voler
el que escric i ja no entenc
el que s'ha anat desfent

Batecs que m'han fet perdre el ritme,
silenci que encomana el riure
forats per els que hi ha passat el vent

Tot el que s'ha dut l'escombra
aquesta capsa a la meva ombra
fotos que em van fer sense voler

No, jo no vull dir res
tan sols donar-te papers
per si vols fer avions,
per si vols guixar-hi més

No, jo no vull dir res
tan sols donar-te papers
per si vols fer avions,
per si vols guixar-hi més

La reina del meu cor

La reina del meu cor
viatja a sobre d'un pastís,
dóna la volta al món
esquiva fletxes de Cupid.

Menja anissets i flors
i duu un vestit amb farbalans
que el vent vol aixecar
i que la pluja vol mullar.

Té un niu de pardalets
que entren i surten del seu cap.

Juga amb el meu amor
juga amb el meu cor.

La reina del meu cor
no perd el temps, no té records,
no porta ulleres però no hi veu
gaire més lluny de tot arreu.

Trepitja sense por
amb els talons més alts que he vist,
té un núvol de claror
i també el do de l'imprevist.

Sempre fa cara de lluna plena
s'apropa i a cau d'orella
et diu mentides com secrets,
i mira i calla i riu com els sabis
i et marca amb el pintallavis
i se'n va però no desapareix.

Tinc cinc caps

Tinc cinc caps
cinc caps per perdre'm en detalls
estic aquí, allà, avui, ahir, demà
negre, blanc vermell, un de molt verd i un blau
dos caps pensen millor que un
però cinc en són un munt.

Tinc cinc caps i tots volen pensar
ben lligats amb un cordill els porto a passejar.

Tinc cinc boques taladrant
crident-me l'atenció
el que més crida sembla ruc
i el més llest és poruc.

Tinc cinc caps, tinc cinc caps
i tots volen pensar
ben lligats amb un cordill els porto a passejar
tinc cinc caps i cap dels cinc em dona la raó
però ara ja no em fan cap por.

Ara que estic mort

Ara que estic mort
i el meu cor no sent res
el meu esperit
jeu tranquil al llit.

Ara que estic mort
i tinc el cap ben buit
ja estic preparat
per veure la llum.

Ara aniré al cel
amb els angelets
i us vigilaré des dels estels.

Ara que estic mort
ja no he de patir
per fi sóc diví
ja puc creure en mi.

Ara que estic mort
i no tinc res en joc
em prenc la vida
més a poc a poc.

Mentider

No em queda bé dir la veritat,
però no menteixo per vanitat,
senzillament, no em queda bé, sóc mentider.

Tant la veritat com la raó
no aporten cap inspiració,
són purament informació,
quina desil·lusió!

Aixecant la camisa em trobareu
cada cop que escolteu la meva veu,
no em fa cap bé dir la veritat
i això us ho puc assegurar,
sincerament, no em fa cap bé, no us mentiré.

Aixecant la camisa em trobareu
cada cop que escolteu la meva veu,
si voleu saber tota la veritat
més us val ficar el cap dins un forat.

Els meus romanços somiareu
i abans que a un coix m'agafareu,
no m'escolteu si no voleu
quan vingui el llop ja no em creureu.

Super heroi

Veig els perills, enemics i amenaces,
lladres de cors i botxins d'esperances,
cantants que volen matar-te de pena
i entabanadors oferint confidències.

I jo somio amb ser el teu protector,
del teu somriure el més gran defensor,
el que el teu cor incendiarà
i el teu desig farà esclatar.

El super heroi defensor de la veritat,
super heroi que sap estimar sense fer mal,
el campió dels campions a afrontar les situacions, el super heroi.

Amb els meus trucs sorprendré l'adversari
i dels meus ulls no hi haurà qui s'amagui.
Faré un escut contra atacs i venjances
i amagatalls on poder refugiar-me,
i volaré en pijama i capa,
i em faré insígnies amb paper de plata,
una espasa amb un bastó i una careta de cartró.

Una cançó

Una cançó perquè soni a la ràdio
ha de tenir una mica de tot i si pot ser no ha de dir res.
Combinant un cop més quatre tòpics gastats,
el llatí apassionat, simpàtic aflamencat, romàntic enamorat i ensucrat,
una cançó ha d'enganxar com s'enganxa un xiclet
o una caca de gos que has trepitjat pel carrer sense voler.
Ha de ser una cançó intranscendent com la que ara estic fent,
però amb la innoble intenció d'agradar tota la gent, com si ningú no fos diferent.

Una flor no fa estiu

Les coses que només passen un cop
és millor ignorar-les
i no pensar que a força del record
formen part de nosaltres.

Les coses que no han de passar mai més
només són un miratge
tant és si realment les has viscut
o si són de la vida d'algú altre.

Una interferència en el meu cor
un instant, un desastre
no es pot seguir un rastre tan subtil
un record ja no és viu.

Com un camí que no té indicació
com un far que s'apaga
tot és un joc de la imaginació
un parany, un somni que s'acaba.

Una interferència en el meu cor
un instant, un desastre
no es pot seguir un rastre tan subtil
un record ja no és viu
i una flor no fa estiu.